

[Ellemann-Jensen]

miske balanceproblemer, samfundet nu er stillet over for. Regeringens mål var i Marienborgaftalen at nedbringe underskuddet over for udlandet allerede fra i år. Det lykkes ikke – det ved vi nu – og vi ved også, at der skal ske en omlægning af den økonomiske politik, hvis det mål, der fortsat er regeringens mål, skal nås til næste år. For forudsætningerne er jo nu nogle andre, og så må man indrette den økonomiske politik efter de nye vilkår, som også statsministeren udtrykte sig i sin redegørelse.

Så kan man selvfølgelig begynde at grave i årsagerne til, at regeringens oprindelige mål ikke bliver opfyldt så hurtigt, som der var lagt op til. Man kan diskutere, hvor meget der er kommet til os udefra, og hvor meget der skyldes vanskeligheder ved at gennemføre en politik, der var så stram som oprindelig forudsat. Men det er ikke nogen særlig frugtbar diskussion, for ingen kan være i tvivl om, hvor store trusler der i dag samler sig sammen imod det danske velfærds- og velstandssamfund.

De byrder, som den hastigt voksende udlandsgæld lægger på det danske samfund, er vel knap gået op for ret mange mennesker her i landet; det ligger jo så fjernt fra den enkelte. Derfor oplever vi gang på gang i den politiske debat, at der stadig er mange, der skubber de problemer fra sig, som ikke gider høre på al den snak om valuta og betalingsbalance, for vi har det jo godt, og den snak har vi hørt på i årevis, samtidig med at vi har fået det bedre og bedre. Det hører vi så tit, men vi er jo allerede i den situation i dag, at alene renterne af den gamle udlandsgæld koster hver dansk familie 3.000 kr. om året, hvilket den naturligtvis ikke mærker, så længe vi også låner til at betale de renter, men om få år vil renterne af udlandsgælden blive en så tung belastning for den danske økonomi sammen med behovet for hele tiden at skulle forny den gamle gæld, som forfalder, at vores muligheder for at fortsætte udbygningen af velstanden og velfærden snævreres katastrofalt ind.

Venstre gik ind i regeringssamarbejdet for at bidrage til en politisk stabilitet, som gjorde det muligt at gribe effektivt ind over for de økonomiske problemer, der truer det danske samfund. Denne trussel er i dag større, end den var, da vi gik ind i regeringen. Men forudsætningen for venstres deltagelse i rege-

ringssamarbejdet er i dag som dengang, at der bliver grebet ind over for de økonomiske problemer. Vi erkender, at de nye vilkår gør det nødvendigt med en endnu strammere, en endnu vanskeligere og ubehageligere økonomisk politik, end vi forudså, da vi gik ind i regeringssamarbejdet, men vi er villige til at tage medansvar for denne politik, for den er nødvendig. Vi er fortsat villige til at tage medansvar for en politik, der fordeler byrderne rimeligt, og som især søger at beskytte samfundets svageste grupper. Men så må vi også fortælle befolkningen, at ikke alle hører med til samfundets svageste.

Vi mærker en tendens til, at de fleste mener, at de af den ene eller den anden grund skal fritages for at bære med på de byrder, som den økonomiske udvikling pålægger det danske samfund. Vi hører så tit noget i retning af, at »vi har båret vores del af slæbet«, »vi har nogle berettigede krav, der ikke er opfyldt«, »vi har et efterslæb«, »vi skal have kompensation«. Det er toner, vi kender vældig godt fra debatten. Men den går bare ikke. Der bliver ikke udstedt frikort, hvis landets økonomiske problemer skal løses.

Der er nu gennemført en pensionsreform, som sikrer de ældre en højere stigning i forbrugsmulighederne end andre grupper i samfundet. Der er etableret et særdeles effektivt og rundhåndet sikkerhedsnet under dem, der af forskellige grunde ikke kan klare sig selv, og der er gennemført forbedringer for dem, der er under uddannelse. Andre grupper kan ikke komme med krav til det danske samfund. Hvor skulle midlerne komme fra? De kan ikke hentes ud af den blå luft. Det er et udtryk for manglende forståelse for de økonomiske realiteter, når der stadig er så mange grupper, der mener, at de kan komme og stille krav til samfundet.

I venstre stoler vi nu på, at regeringens overvejelser med hensyn til en indretning af den økonomiske politik efter de nye givne vilkår hurtigt vil kunne gengive befolkningen tilliden til, at udviklingen kan vendes, at udviklingen vil vende, at gælden til udlandet ikke fortsætter sin nuværende stigning, at vi kan se 1980erne i møde med optimisme og tro på, at Danmark fortsat kan udfylde sin plads i det internationale samfund uden at skulle frygte indgreb i vores handelfrihed med hensyn til, hvordan vi ønsker at indrette vores samfund.